

[Janne Normann]

at vi skal gøre det alligevel. Jeg tror det er endnu mere risikabelt at lade være med at støtte. Jeg håber, at fremtiden vil kunne bebrejde os, hvis vi ikke holdt liv i det. Dermed mener jeg, at det vil vise sig at være værd at holde liv i. Men hvor mange gange endnu, må man efterhånden spørge sig selv, hvor mange gange endnu skal vi have den sag op?

Jeg er også betænkelig ved, at staten skal have aktionærstatus, og vil gerne høre lidt om de forpligtelser, det måtte indebære. Det er én af de ting, vi vel kan kigge på i udvalget.

Vi får gang på gang af vores vælgere at vide, at vi skal lære af historien. Der var en ting, jeg ville ønske vi kunne, nemlig se ind i fremtiden. Det var i en situation som denne vældig rart at kunne forudse noget klarere, end det har kunnet gøres i rekonstruktionsplanerne, hvordan det går med stålets fremtid i Europa, og hvordan det går med prisudviklingen på skrot. Men jeg kan godt se, at det næppe kan lægges mere klart frem, end det er gjort i de rekonstruktionsplaner, vi har fået forelagt. Vi vil også kunne bebrejdes, hvis vi nu gang på gang poster store beløb ind i værket og vi så på et eller andet tidspunkt alligevel må se det træde i likvidation.

Jeg kan tilsiige støtte til lovforslaget, men jeg gør det med nogen bæven.

Brusvang (CD):

Det er ikke først og fremmest økonomiske overvejelser, der fører til, at vi går ind for industriministerens lovforslag, det er først og fremmest en politisk overvejelse. Vi er helt klar over det beskæftigelsesaspekt, der er i forslaget, og respekterer det hensyn, der er at tage dér, men som sagt er det afgørende en politisk betragtning. Vi finder, det er nødvendigt, at vi har et stålvalseværk i Danmark på danske hænder.

Vi er klar over, at den krise, der har ramt dette værk, kan ændre sig i løbet af nogle år. Vi er helt klar over, at alle de vurderinger, der er fremlagt, er meget usikre, men vores konklusion er der altså ingen tvivl om: af politiske grunde mener vi, at vi skal være med i denne aktion.

Der har fra andre ordførere været rettet kritik af enkelte punkter, bl. a. at staten går ind som aktionær. Det er heller ikke noget,

vi er særlig glade for, men vi nærer nu ikke særlig optimisme med hensyn til, at det skulle lykkes i udvalgsarbejdet at få ændret ret meget på indholdet af den fremlagte rekonstruktionsplan. Det er jo sådan, at denne rekonstruktionsplan er aftalt mellem staten og de andre parter, og det vil sige, at det er et spørgsmål om »take it or leave it«. Derfor tror jeg altså ikke, der bliver ændret meget i de konkrete forslag.

Den politiske overvejelse fører altså til et ja med de betænkeligheder, der nu engang er derved.

Waldorff (VS):

Det mest anstrengende ved at være bagklog er, hvis man har god grund til at være det alt for tit. Nu er det altså anden gang på ca. ét år, vi kan konstatere, at det, som vi tidligere har sagt om det statslige engagement i stålvalseværket, var rigtigt. Vi sagde, det var kortsynet, vi sagde, det var udsigtsløst på den måde, det blev gennemført, og vi sagde, at det på længere sigt ville være en meget bekostelig affære for dem, der skal betale det via skatterne. Vi kan konstatere, at det alt sammen var meget rigtigt.

Hvis man meget kort skal resumere, hvad folketingets indsats over for stålvalseværket har betydet indtil nu, er det for det første, at man har gjort det muligt at gennemføre en temmelig hårdhændet rationalisering på stålvalseværket. Det har kostet ca. 500 arbejdspladser. Man har påført lønarbejderne over skatterne en ekstra byrde i størrelsesordenen 400 mill. kr. Og det, man har fået ud af det, er, at man har fået en frist for dem, der blev tilbage på virksomheden, på et par år – og så har man i øvrigt som noget af det centrale skånet nogle af Danmarks mest kapitalstærke virksomheder, A. P. Møller koncernen, ØK, hovedbankerne, Lauritzen koncernen osv. Man har skånet dem for den situation, at de måtte se i øjnene, at deres aktiekapital var tabt.

Jeg mener, at denne konklusion med hensyn til resultatet af statens indsats må tages alvorligt af dem, som har ansvaret for den, og det er selvfølgelig især socialdemokratiet og SF, som vel i en eller anden udstrækning har haft bedre argumenter for at støtte virksomheden end det at støtte de største kapitalgrupper i landet.